



ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH AS SECOND CLASS MATTER.

Nr. 50

Parkland, Washington, 28de December 1900.

10de Aarg.

Nyaarstoner.
(Af C. Jonassen.)

Liderne stifter, Liderne gaar
Evlig Guds Kjerlighed er og beslaar
Hvad saa end Liderens Gang riu-
ger ind
Gud er dog trofast og stifter et Sind.

Noaarets ny kan bringe saa mangt
Og Dysterne stedse alt godt har for-
langt;
Et skal vi ønske og det skal vi saa,
At vi af Guds Raade kan Himmelen
naa.

Lad Liderne komme, lad Liderne
gaa,
Hvad Troen kan bede, det skal hun
og saa
Kun fremad paa Veien, forlad dig
paa Gud
Vær altid beredt til at følge hans
Bud.

Og sig ham saa Tak for Naret som
svandt,
Hans Raade i det skal være dig Pans
Paa at han i Naret som nu træder
ind
Vil fylde dit Bæger og glæde dit
Sind.

Din Tro skal være en idelig Tak
Om Veien er aldrig saa tændret og
skal,
Du tag'r hans Ord, gaar trostigen
frem,
Ved Guden af Veien du stier di
Hjem.

Tak Gud for det salige, herlige
Haab
For Løftet du fik af hans Ord i din
Daab,
En er hans og skal evig høre ham til.
Det er det som han haade kan gøre
og vil.

O Herre min Gud gjør mig freidig
og stærk,
Fuldbetrag i min Svaghed dit naa-
dige Værk,
Saa at naar min Sol i Natten
gaar ned
Jeg kan se Løftet hos dig i din Her-
skabed.

Og der skal jeg synge en Nyaarets
Sang,

Som aldrig skal tabe sin Fylde og
Klang;
Gud være Tak at hjemme jeg er
Og er med de Frelstes og Saltges
Hær.

**26. Isaks Fødsel. Ismaels
Vortdrivelse.**
I Ros. 21, 1-14.

Da Abraham boede i Filisternes
Land, opfyldte Gud endelig, hvad han
havde lovet ham. Herren besøgte
Sara. Hun blev frugtbar og
fødte Abraham en søn i hans Alder-
dom. „Ved Tro fik endog Sara
Kraft til at undfange og føde over sin
Alders Tid; ti hun agtede ham at være
trofast, som havde lovet det.“ (Hebr.
11, 11). Abraham omfar sin Sø
paa den ottende Dag og kaldte ham
Isak. Sara forklarede dette Navn, idet
hun sagde: „Gud har beredt mig Vat-
ter.“ Isak var en Glædens Sø.
Denne sin Glæde tilkendegav Abra-
ham ogsaa derved, at han paa den Dag,
Isak blev afvaat, gjorde et stort Gjø-
stebud. Isaks Fødsel minder om den
store Under: Kristi Fødsel. Isak blev
imod Naturens Gang født af Sara,
hvis Moderliv allerede var hændt.
Kristus blev imod alle Naturens Lov
født som Menneske af Jomfru Maria.
Og ligesom Sara, saaledes fik ogsaa
Maria ved Troen paa Guds Forjæt-
telse Kraft til at undfange og føde.
Isak er et Billede paa alle troende.
De er, ligesom Isak, Forjættelses
Børn. Rom. 9, 8. Gal. 4, 58. Isak
blev født i Kraft af Forjættelsen. De
troende Guds Børn er paa aandelig
Maade fødte ved Forjættelsen og af
Forjættelsen, er jensovte af usortæn-
kelig Fæd, af Guds levende Ord.
1 Petr. 1, 23.

Da Isak vorte op, blev han spottet
af Hagar's Søn Ismael. Da Sara
saa det, forlangte hun af Abraham, at
han skulde uddrive Pigen og hendes
Søn, Pigen's Søn skulde ikke arve med
Isak, Forjættelsens Sø. Gud be-

kræftede denne Saras Forbring, idet
han sagde: „Din Afkom ved Isak skal
kaldes din Afkom,“ det vil sige: Isaks
Sæd er den forjættede Sæd. Abra-
ham adlød den guddommelige Befaling
og lod, om end med tungt Hjerte, Ha-
gar og hendes Gut gaa ud af sit Hus.
Disse Ord har en Betydning, og den
sætter Paulus frem i Gal. 4, 29, 30.
Ligesom dengang den, som var født
efter Kjød, forfulgte den, som var
født efter Manden, saaledes ogsaa nu.
De aandeliggjendte, alle Guds Børn
bliver spottede og forfulgte af de kjøde-
liggjendte, Verdens Børn. Da lige-
som paa den Tid Pigen med sin Sø
skulde blive uddrevet, saaledes er det nu
Guds Bille, at de troende skal stille sig
og holde sig fra de vantro, for at
de ikke skal tabe Troen og den himmelle
Arvedel. —

Text: Titus 2, 11-14.

„I Guds saliggjørende Raade er aabenbaret for
alle Mennesker, oplysende os til at forlæse Ugudsig-
hed og de verbolige Begjæringer og leve retfærdig og hel-
ferdig og gudelig i denne Verden, idet vi forvente det
salige Haab og den store Guds og vor Frelses Jesu
Kristi Herlighedens aabenbarelse. Men, som gav sig selv
han for os, for at han maatte forløse os fra al Uret-
ferdighed og rensse sig selv et Gudsdomstol, indført
til gode Gjerninger.“

Hvad er det, mine kjære, hvad er
det, som i disse Dage gjør den hele
Kristenhed saa glad, at endog Verden
synes at blive greben og henrevet af
den mægtige Glædesstrøm, der bænser
gjennem alle kristnes Hjertes og Suse?
— I ved det, mine kjære, et lidet
Barns Fødsel, som i Dag ser inden
Katheder den siden stede i Bethlehem i
Jødeland, er det, for hvor Stule i Dag
mange hundrede tusinde Skolter him, at
høst fra By til By, fra Land til Land.
Iom i Dag bliver forlyndt og priset
fra mengt hundrede tusinde Præstere,
og hvorover der i Dag under alle Him-
melstreg lyser millionstemme Lov-
sange til Guds Ære. — Og hvilken
Barn er det, hvis Komme til denne
Verden alle kristne i Dag huser med
Jubel? — I ved det, det var vifundt

et virkelig Barn, et Barn, ligesom
alle vore Børn, fundet i Skifelse som
et Menneske, men et Under over alle
Under! — et Menneskebarn, i hvilket
hele Gudsdommens Fylde boede legem-
lig, den menneskeblevne Gud selv, et
Gudmenneske, Gud og Menneske i en
Person! Født i en mørk Stald, villet
i nule Klude, saa det i en Krubbe af
Ho og Straa; men der ude paa Bethle-
hem's Marker jo kyndte Herrens Engæl,
lysende i guddommelig Klarhed, at
Barnet var Gud, Herren selv, hoorpaa
de himmelle Hærførers Mængde for
de forstrækkede og fordommede Gyders
Drett sang om det, som var stiet, i
himmelle Harmonier. „Gud er blev en
Menneske,“ saaledes lod i forie Ord
vor Fødsels store hemmelighedsfulde
Historie.

Hvad skal vi nu gjøre, mine kjære
Brødre og Søstre, medens vi i Dag er
samlende her i Herrens Helligdom forat
fejre den sterke af alle guddommelige
Hemmeligheder, som der gives i Him-
melen og paa Jorden? Skal vi sønke
os ned i den bedrøvede store Gudsrig-
tigheds Hemmel, ved: „Gud er aaben-
baret i Kjød,“ for at udgrunde den?
At, intet menneskeligt Eprog er i
Stand til at udtale den, tugen menne-
skelig Forstand jo maar at sønke og ud-
tænke den; selv Engle, som begjærte
at sne ind i den, kan kun under sig
være og pryge den. Det er en Hemme-
lighed, som vi kun i bornlig Tro kan
holde fast ved og stikke i Gjerning.

Min lykkelige er vil ud af denne
Hemmel, heds evigle udundelige
Dyb staaet paa samme Tid frem et
tunt og mildt Lys, hvorefter endog det
svæste Menneske er kan glæde sig, det
er det salige Julelys, som den hellige
Paulus, oplyst af den Helligand, har
kendt for os i vor Dags Text, naar
han i den jublende udraaber: „Guds
saliggjørende Raade er aabenbaret for
alle Mennesker.“ O, hvilket et Bud-
skab! Et bud som at Juleglæde frem-
mer ud af disse jule Ord. Disse Ord
fortsat paa Side 4.

Helena's Familie.

(En Fortælling om Rom i det første Aarhundrede.)

(Fortsættelse.)

XXIII.

Roms Brand.

Ræbo modtog dem med den største Venlighed og Deltagelse, og ligesaa Helena, og da Hovedsmanden i hendes fandt en Kristen, søgte han sig mere tryk og tilbøjelig til at modtage den tilbødte Gæstfrihed.

Ildbranden rasede hele Natten og udbredte sig mere og mere. Menneskers Skrig blandet med Larmen af faldende Huse og Duren af de fortærende Flammer og Lydningen af den brændende By forfærdede Folk langt borte i fjernere Dele af Italien.

Man haabede paa Morgenens og tænkte, at Dagen vilde bringe nogen Rettelse; men den bragte ingen. Rædselen tiltog mere og mere. Et helt Distrikt af Byen var ødelagt, og man saa med Forfærdelse paa de taarnhøje Flammer, som vedblev at seie afsted. Starer af Flok, der havde søgt Ly paa Steber, som de troede sikre, maatte atter flygte, fordi Ilden nærmede sig. Intet blev gjort for at bærpe og standse den, thi ingen vidste, hvad man skulde gribe til. Alle var som lamslaaede.

Kvartal efter Kvartal brændte ned, og Gaderne var endnu fyldt med uhykelige Flugtninger. Opfyndsmændene ved de forskellige offentlige Fængsler flygtede, og ligeledes Bogterne ved Amphitheatret og Tilsynsmændene ved alle offentlige Bygninger; alle søgte Sikkerhed for sig selv og forglemte alle andre Ting.

Flammerne samlede sig snart omkring Amphitheatret og greb fat i det, og i denne store Bygning med dens Træværk, dens mange Dekorationer og Masser af brændbare Ting rasede de med en for ukjendt Hestighed, kastende uhyre Ildpyramider i Betret, der syntes at hvirvle sig op under Himmelen. Og nu kom der ud fra den Bygning som støbte til Amphitheatret, og hvori de vilde Dyr var forvarede, en Lyd, der for alle, som hørte den, var mere rædselsfuld end alt, hvad de nu havde hørt. Det var Angskriget fra levende Slabninger, som var efterladte der, indestuttede i deres Bur for at opbevare sin Skjæbne. Det var Røbrødet fra Amphitheatrets vilde Dyr. Lovens dybe Brølen hørtes over alle de andre

Dyrs Strig; men det var ikke længere Brølet af Dyrenes Konge i dens majestætiske Brøde. Rædselen havde tilintetgjort dens truende Toner, og Ildens Nærmelse gjorde dens kjæffe Hjerte ligesaa forfagt som en frygtfuld Hare. Dens Brøl lød som et Fortvilelsesstrig. — et Raab til Himmelen om Medynd med det Liv, Slaberen havde frembragt. Og med Lovens Brøl blandede sig Tigerens og Hyænenes Hyl; men al Glubstthed og alt Mæleri var bærpet i denne Frygtens og Rædselens Time, og der var noget saa hjerteflærende i deres Strig, at det gjennembarrede de Mennesker, som hørte dem, og bragte dem til for et Dieblid at forglemme sin egen Jammer over Dyrenes Angest og Skval.

Bludselig kom for dem, der havde Anledning til at iagttage dette Sted, hvor Flammerne rasede, og fra hvilket Menneskene havde flygtet, en stor Lovlundes Skiftelse tilsyn. Hvorledes den var undkommen fra sin Sælle kunde ingen sige; maatte have Heden gjort Træverket saa skjort, at det var bleven muligt for den at brække igennem. Den syntes paa en Gang at stige op af Flammerne og Høgen og saaes paa et af de høje, hvælvede Sidelage, hvor den sprang nogle Strid fremad, til den naaede Bygningens yderste Kant. Den holdt en lunge i sin Mund, og blev nu staaende for at se sig om, hvor den videre skulde flygte h. u. I omkring 30 Fods Afstand var en Buegang, som dannede Forsiden af et Palads, der var den eneste Bygning i Nærheden, og paa denne Buegangs skrænende Lag fastede Lovinden sit Blif og vendte det atter og atter derfra og til de sig nærmende Flammer, ligesom om den betænkte sig paa, hvad der var at gjøre. Imellem de to Løge var en Dybde af 70 Fod, og nedenunder intet uden den haarde Broslægning. Nærmere og nærmere kom Flammerne, og en Moders Hjertesangst saaes hos dette Dyr, der med sin lunge i Munden og udflyende Lave, jamrende Brøl bestragtede Døden, som truede fra alle Kanter. Allerede syntes Flammer og Røgskyer at omringe den; da var det, som om den med et fattede en forsvillet Beslutning; den gik nogle Skridt tilbage for at tage Tiløb, syntes frem og gjorde et rasende Spring over til alene og havde den høit friske Skrig, som den at komme over og pnaa en midlertidig Sikkerhed; men den var ud-

mattet af sin tidligere Anstrengelse, af Heden og Angesten, og den havde sin lunge i Munden, hvilket forsøgede dens Lyngde. Som det var, naaede den med Forlabberne Tagets yderste Kant, kløngede sig som rasende fast dertil med sine skarpe Kløer og gjorde forsvilede Anstrengelser for at trække sig op. Den søgte efter et Fodfæste for sine Bagben, men der var intet. Dens Kræfter gik lidt efter lidt efter; endnu gjorde den en voldsom Anstrengelse for at komme op, men forgjæves; den sank tilbage, dens Lemmer slappedes, dens Kløer mistede sit Tag og i næste Dieblid laa Moder og lunge som en livløs Masse paa Broslægningen.

Men det var ikke alene vilde Dyr, som var efterladte indespærrede i de offentlige Bygninger. Det var ogsaa menneskelige Væsen. Fangevogterne var flygtede fra Fængslerne og havde taget med sig eller bortkastet Nøglerne. Havde Mængden i Gaderne været mindre ude af sig selv af Frygt, vilde den have gjort noget for at fri de elendige, hvis Strig lød indenfor de Mure, over hvilke Flammerne hang truende; man vilde have brækket op Dørene og frelst Fangerne fra den skrækkelige Skjæbne. Men alle var som lamslaaede af Angest og havde kun Tante for sin egen personlige Sikkerhed.

Roms store Rængsel var beliggende ikke meget langt fra det Sted, hvor Ilden først brød ud, og var den anden Dag efter rhaanden bleven omringet af den. De høje Stenmure modstod i nogen Tid Floens Fremgang, men den rædsomme Hebe gjorde omsider sin Væltning. De yderste Døre fangede først Ild, og dernæst begyndte Træverket under det stenlagte Lag at brænde. Fangerne vidste i Begyndelsen intet om den Fare, som truede dem, indtil den tryllende Hebe og de røde Lydskilt, der faldt ned igennem Gællernes Nabninger, opvakte deres Angest og Rædsel. De raabte og streg høit efter Fangevogterne, men ingen Fangevogtere svarede. Hølen og Forbandede, Strig og Donner steg derpaa i en uhyre Forvirring; Fangerne saa, hvilken rædsom Skjæbne der laa for dem, og i vandittig Fortvilelse kastede sig mod Fængselsdørene. Forjæves; Lydningen blev stærkere, Heden forjærdeligere, Faren mere nær. De jerngitrede Vinduer, der var anbragte ti Fod høit fra Gulvet, var kun nogle Tommer i Omkreds; Dørene var af Jern og dobbelte; der var intet Haab om Flugt. Nogle af Fangerne prø-

vede at brække op det stenlagte Gulv; men man fandt kun raa Stene nedenunder iøjen. De stod op paa hinandens Skuldre og prøvede at løse de massive Stene, gennem hvilke Vinduesgitterne var indfattede; men deres Anstrengelser var forgjæves. De rømerste Bygninger var altid af massivt Sort. Og nu, da hele Bygningen syntes en eneste stor Ildguld, da det brændende Lag faldt ned, saaes endnu bag disse Jerngittere frygtelige Ansigtter, — Ansigtter, fordreiede af Skval og Angest, og høie Stemmer raabte om Hjælp, længe efter at alt Haab om Hjælp var forsvundet. Til sidst rullede Flammerne over det hele, og alt blev lyst nedenunder dem. Saaledes svandt den anden Dag hen, og Natten kom; men den var værre end Dagen. Ilden havde faaet fuldstændigt Herredømme; den udstrakte sig i alle Retninger og for frem med hurtige Skridt. Der var kun et, som kunde frelse Rom, og det var Forandring af Vinden, eller en Regnstorm. Men ingen Regn kom, og Vinden forandrede sig ikke; hele Natten i jennem vedblev Ilden at sprede sig ud over Husene, over de Adelskes Paladser og over Algenstemplekter. Man saa, at Rom var dømt til Ødelæggelse.

Keiseren havde været fraværende hele denne Tid, og først den tredje Dag, Ilden rasede, vendte han tilbage til Rom. Ilden nærmede sig nu Gaderne omkring det keiserlige Palads og truede med at seie hen over Træer og Planter og lægge selve Paladset øde. Keiseren steg op i et Taarn, hvorfra man havde en vid Udsligt over Byen og Omegnen, og saa hen over Flammehavet og Ruinerne. Tæmpler og Taarne, Monumenter og Oldtidslevninger var bleven ødelagte tilligemed de almindelige Bygninger ligesaa Byens fjerneste Ende og op til i Nærheden af Gaderne, som omgav Keiserens Palads. Det var mørkt, da Nero besteg Taarnet, og han havde sandsynligvis valgt denne Tid, fordi han ønskede at betragte Brandens Høje sceniske Effekt, og han fik sit Hjertes Ønske tilgavns tilfredsstillt. De høie Hus, som i Rom steg i Vejret til i andre Byer ukjendt Høide, gjorde en Brand i denne By til et mere forartat Skuepil, end det kunde blive i nogen anden, og fra det Sted, hvor Nero stod, havde han den bedste Anledning til at beskue det hele. Det var som et Hav af Ild, hvor Flammehavet, blandede med uhyre Røgdybter, rullede uophørligt fremad fra Øst til Vest, fra Palads til Palads, fra Tempel til Tempel. Himlen syntes at slaa med, og Vinden, der fremdeles brækte med uformindsket Hestighed, bar nordover en uhyre Mængde af glødende Aske og Ildgitter.

PACIFIC HEROLD,

Udgivet af

Pac. Luth. Univ. Ass'n.

Jedkommer hver

FREDAG.

REV. B. HASTAD, Redaktør.

assisteret af

Rev. J. Johansen,

Rev. O. Holden,

Rev. M. Christensen.

Abonnements-Vilkaar:

Et Aar.....50 Cts
Seks Maanedes.....25 Cts
Til Europa pr. Aar.....75 Cts

Adresse: PARKLAND, WASH.

Merk:

Allt nødvendigt Bladet sendes til Pacific Luth. University Ass'n., Parkland, Wash.

Skem ikke at sende Betaling. Send den helst i Money order eller læg 50 Cts. i Selv i Brevet.

En eller To Cents Frimærker modtages ogsaa. Men Frimærker paa 5 eller 10 Cts. kan vi ikke bruge.

Korte Meddelelser fra skandinaviske Settlementer og Menigheder modtages med Tak.

Fortset fra Side 1.

er den himmelske Roale til det for os ubearbejdede Afskænder, som forbrude sig paa Jorden paa denne Dag, idet de vilser os, at alle Aandens, Himmels og Salighedens Porte aabne sig engang i Bethlehem ridt, vidt og for alle Mennesker for alle Tider og i al Evighed. Gudt og vel, lad da nu vor Hjerte forlufte sig lidt ved St. Pauli salige Julepræken.

I vor Text ser vi, mine kjære, den hellige Apostel ligesom staaende paa en høj Betænkning foran Stalden i Bethlehem, hvorfra han holder Julepræken for den hele Verden. Og hvorledes begynder han den? Elser han kanske Guds strenge Retfærdighed er aabenbaret? Nej! Han siger: „Guds salige Naade er aabenbaret.“

Al, dersom Apostelen sagde: Guds strenge Retfærdighed er aabenbaret, saa vilde disse mange Præken fremtalde Glæde, men Glæde hos os Mennesker.

For er vi ikke alle Syndere og er ikke Guds Retfærdighed den Gygnelse, ifølge hvilken Gud maa have alle Syndere og straffe alle Syndere? Men alle hele Jorden fortræde og Lyde og

gik langt bort, da forbrude Guds strenge Retfærdighed virkelig aabenbared sig paa Sinai? Maatte ikke derfor ogsaa alle vi, der som vi i Dag hørte Næsten: Guds strenge Retfærdighed er aabenbaret, fortræde raabe til hverandre: „Se os, Syndere! Du, op, I Medsyndere, den store, retfærdige Gud er kommen ned til Jorden for endelig at hjemsege vore Synder; lad os fly, o lad os ikke afstie!“ Men godt er det for os! Den hellige Apostels Julepræken lyder ikke saaledes: Guds strenge Retfærdighed er aabenbaret.

Men Apostelen siger heller ikke bare: Guds evige Kjærlighed er aabenbaret. Bistnok vilde ikke dette være et strålende indjagende, men meget mere et overmaade venligt Raab. For hvad kan klinge venligere end: „Kjærlighed, evig Kjærlighed!“ Men, mine kjære, da vi alle er Syndere, hvad kunde det hjælpe os, om Guds Kjærlighed alene var kommen til os og aabenbaret iblandt os? Straffer ikke rejslufne Forældre sine utydelige Børn saa meget mere alvorligt, jo mere og inderligere de elsker dem? Maatte vi derfor ikke, dersom i Dag kun Guds Kjærlighed var aabenbaret, frygte for, at den var kom en med Riset for at straffe og tuare os, de utydelige Børn? Bistnok troster hele Verden sig, medens den lever uden Gud, med Guds almindelige Faderkjærlighed. Men, o flakkers betragte Verden! Forgiveværdig troster den sig med Guds Kjærlighed; for hvad hjælper det den, at Guds evige Kjærlighed vil gjøre den salig, da Guds Kjærlighed uden en Forsoner ikke kan gjøre den salig, men meget mere maa fordomme den?

Men lykkelige er vi! Apostelens Julepræken lyder ogsaa ikke saaledes: Guds strenge Retfærdighed er aabenbaret; heller ikke: Guds evige Kjærlighed er aabenbaret, men meget mere saaledes: „Guds saliggjørende Naade er aabenbaret.“ „Naade,“ „Naade,“ det er altsaa Løst og, udtrykt med et Ord, hele Indholdet af den apostoliske Julepræken. Og det, og netop det er den Præken, som vi Mennesker trænger.

For de hellige Engle havde det vist sig været nok, at kun Guds Kjærlighed og ikke Guds Naade var bleven aabenbaret iblandt dem; for da de er hellige, og Gud derfor ingen Skyld finder hos dem, saa behøver de ingen Naade, saa vil den guddommelige

Kjærlighed ikke alene deres Salighed, men den kan ogsaa gjøre dem salige og har allerede gjort dem salige. Der gaves nu vistnok en Tid, i hvilken Guds Kjærlighed havde været nok ogsaa for os Mennesker, da nemlig vi Mennesker endnu var i den herlige Stand, i hvilken Gud havde stabt os, i Ustyrbilighedsstanden. Men vi Mennesker har jo alle overtraadt Guds Bud, er derfor alle faldne fra Gud i Synden, er derved alle blevene den retfærdige og bellige Guds Fiender og trykkes nu alle af en Skyld til Gud, som vi selv aldrig i Evighed kan betale. Intet hverken i Himmelen eller paa Jorden kunde derfor redde os uden Naade, fri, ufortjent Naade; men den kan det ogsaa; for den har netop at gjøre med Syndere og det alene med Syndere, og denne Naade er det, som engang paa denne Dag er bleven aabenbaret i Verden.

Men vil I kanske sige, maa ikke ofte selve Naaden tie, naar Retfærdigheden staar imod den? Hvad hjælper det f. Ex. en svigagtig Skyldner, der ikke kan betale sin Skyld, om han har en nok saa naadig Dommer? Kan ikke ogsaa en naadig Dommer, saafremt han ikke vil domme uretfærdigt, først da frikende en Skyldner, naar denne har betalt den sidste Hvib af sin Skyld eller dog stillet Sikkerhed for dens Betaling? Jeg svarer: Jo vistelig! Men hør dog, hvad Apostelen præker i vor Text. Han siger ikke blot: „Naaden er aabenbaret,“ men „Guds saliggjørende Naade er aabenbaret.“ Hvad vil Apostelen hermed sige? Intet andet end dette: I Kristus er der en Naade aabenbaret, som baade betaler Menneskenes Syndegæld og bringer Frelse og Salighed.

„Hvorledes kan dette gaa til?“ siger I. Op, kom med til Bethlehem; der skal I saa se Guds „saliggjørende Naades Under“ med Dinene. For hvem er det lille Barn, som i den dybeste Elendighed ligger der horte i Krybben? Er det ikke, som Guds Engle beretter os, Gud Herren selv. Herlighedens Herre, „Gud aabenbaret i Kjød?“ Men hvad betyder det, at denne store Gud er bleven et elendigt Menneske, denne Herre over alle Herrer er bleven en Tjeneres Tjener? Det betyder ikke andet end dette: Saa dybt maatte Gud fornedre sig for saaledes selv at betale vor store Syndegæld. Bistnok har han i Krybben kun begyndt at betale den, men han har ikke høit, førend han elsker ufægtelige Lidelser blødende, tørstende, ja forladt af Gud hang paa Korset og, efter at han nu

saaledes ogsaa havde betalt den sidste Hvib af vor Skyld, endelig triumferende kunde raabe: „Det er fuldbragt!“ det er, den store Syndegæld er betalt, den synderige Verden bemaadet, Mennesket, som var blevet Guds Fiende, forsonet med Gud og Himmelen aabnet for det! Se, derfor kunde ogsaa den hellige Apostel i vor Text triumferende raabe: „Guds saliggjørende Naade er aabenbaret.“

O, kom da, lad os alle i Aanden gaa til Bethlehem og, omendkjønt vi er Syndere, uden Frygt og Bæven, ja, med Glæde gaa ind i Stalden der og tilbedende synke paa Knæ foran Krybben; for se, her frembyder sig for os det skjønneste Skuespil i Himmelen og paa Jorden: her ligger Guds Naade, ja, — o Glæde! — endnu mere, her ligger den „saliggjørende Guds Naade“ selv, det er den, som bringer os Frelse og Salighed. Halleluja.

Hvorledes man kan blive en Præst qvit.

Dr. Redaktør! Da jeg forleden gennemsaar nogle gamle Papirer, fandt jeg tilfældigvis følgende Brev. Det er for godt til at gaa tabt. Det synes som om endel Personer i de sidste 20 Aar have laget Underdanighedsstimer hos Squire Grabwell; men til Brevet: Kjære Venner! Jeg modtog Ederes Brev med Posten og har Medlidenskab med Ederes Prøvelser, saafremt jeg selv har gennemgaaet de samme. I synes ikke om Ederes Præst, og I ønske at blive ham qvit; og saafremt det just har lykket mig at drive en fra Hornby saa er det naturligt, at I søge hen til mig om Naad. Jeg er bedrøvet for Eder, mine Venner, thi det kan blive en haard Tid for Eder; men dersom I bevare og følge mine Anvisninger, saa kan det neppe slaa fejl, at det tilsidt vil lykkes. Sandt nok, I ere kun saa; der er kun 2 eller 3 af Eder; men 2 eller 3, naar de tage alvorlig fat, ere nok til at gjøre dygtig Opfyldelse i en Menighed eller Samsund og drive bort de bedste Præster i Landet.

Men I spørge mig, hvad skulle vi gjøre? Da hvor skulle vi begynde? Jeg svarer i to korte Ord: Giv Aigt og Snæ! Ja, giv Aigt og Snæ! Ederes Præst. Kjønt han er en brav Mand, er dog ingen fuldkommen Mand. Salomon siger os jo, at der er ingen fuldkommen Mand. Han har altsaa sine Svagheder og sine Feil.

Saa maa I give Agt paa disse, og naar I se en sandon Fjell, da maa I gribe den, overdrive den, snakke om den og ikke standse saalange I kunne finde et Or, som vil lytte dertil. Ellers, dersom I kunne finde nogen ret lovselsfuldende Fjell at snakke om, saa maa I altid kunne finde Ting, som ved at faaes og drieses lidt paa, kan komme til at se ud som Fjell, og dette vil svare ligesaa godt til Hensigten. I maa ikke være alfor nøle med at fortælle Sandheden; en Døgn er ofte bedre end Sandheden, saalange den kan være, og forund den kan blive modtaget, vil den i mange Tilfælde gøre fortrinlig Tjeneste.

Men I spørge: Hvad skulle vi sige om vor Prest? Na, sig omtrentlig hvad det skal være, naar det blot kan blive til hans Glæde. I kunne sige, at Ederes Prest ei gjør blygsomme Besøg nok, eller at han besøger for ofte; at han er loalelig god Sjælesørger, men at hans Prædikener ere slaae og fjed-sommelige. Eller I kunne finde Fjell ved hans Prædikener, at de enten ere for lange eller for korte, enten for dybsindige eller for simple, enten for lærde eller for enfoldige. Enten at han er for streng eller ogsaa at han ikke er streng nok; enten at det er for meget eller for lidt Fornemhed ved ham. Høddet vilde, hvordan dette skulle gjøres, naar han sagde, at han vilde trætte med Pæg, enten hun havde fødtet Østen eller ikke. Dersom hun ikke havde givet Hesten, saa vilde han prygle hende, fordi hun ikke havde gjort det; og dersom hun havde givet Hesten, saa vilde han prygle hende, fordi hun ikke havde ladet Hesten være i Fred. Dersom Ederes Prest kommer frem med nogen nye Forslag, da bestyld ham for forklige Naadfund, og dersom han holder en Prædiken, som han har holdt før (hvillet alle Brever gjøre) saa tag fat paa det, forund det overalt og gjør af det Naalm I kunne bibeed.

Men I maa ikke indskrænke Ederes Snak til Prestens Karakter og Forretninger. — Dette vil ikke give Stof nok. Præg, om I kunne, Føllet til at tro, at hans Prædikener ere til ingen Nytte, at de ere ikke opbyggelige, og dette vil være en let Sag. — Det er sandsynligt, at mangfoldige ikke føle sig opbyggede, og ikke kunne blive det, om end en Engel prædikede for dem. Nogle vide ikke, hvad Ordet „opbygge“ betyder, og kunne naturligtvis ikke sige, enten de ere opbyggede eller ikke. Dette vil blive en fortrinlig Stræng at

spille paa, og I maa bruge den til den er nyttigt.

Eller andre kunne I sige, at hvor braver end Presten er, saa er det nu foedi med hans Brugbarhed her. Menigheden og Samfundet forfalder og vil snart blive til Intet, og Hønt I vide, at dette ikke er sandt og de andre ogsaa kunde vide det, dersom de havde Dine. Saa vil denne Historie gjøre Indryk; nogle vilde tro det, enten I selv tro det eller ikke.

At hvad jeg nu har sagt, vilde I forstaa, hvad jeg mener med de to Ord „Vad paa og Snak!“ Paa dette løgger jeg stor Vægt. Men det vil ikke være klovt nu at gaa videre i Enkeltbedem-for at ikke, hvad jeg har skrevet, skal komme ud.

I behøve ikke længe at følge disse mine Anviisninger, for I vilde finde, at andre vilde begynde at samvathiere med Eder. De vilde da tænke og talige saameget, som I gjøre, og nu maa I smigre sandonne Verloner og gjøre Eder dem saa nyttige som muligt. I maa forsikre dem, at de ere Mand af stor Dømmekraft og udmærket Forstand, og at dersom alle i Menigheden vare saa forstandige som de, da vilde Ederes Hensigt snart blive opnaet.

Saa snart I have bragt det dertil, at et halvt Dusin have forenet sig med Eder, da organiseret og begyndt at holde Møder. — Indbyd andre at komme, men vær forsigtig, hvem I indbyde; og dersom noget bliver sagt om Ederes Møder, saa overdriv Medlemmernes Antal og Vigtighed. Derfor der var 10 tilhede, saa sig der var 20; og dersom Gulvdesen var enige i Sagen, saa sig at alle vare det. Som jeg sagde før, Vogn vil gjøre god Tjeneste; den vil virke, for den er opdaget, og dens Virkninger vilde ikke engang være tabt iderefter.

Naar Sagen er kommen saavidt, saa saa et Dokument istand, hvori I opfordre Presten til at forlange Afsted, dersom I kunne saa Understritter nok; eller sende en Komite til ham med samme Forlangende. — Det er mest sandsynligt, at I paa denne Maade vilde skamme den gode Mand og forlede ham til straks at opgive sit Mal. Eller, hvis ikke, saa kan I betof „aa en upperlig Anledning til Daddel, idet I kunne paastaa, at enhver Mand, der havde den mindste Kællise for sig selv, vilde ikke samtykke i at prædike for en Forlamning, naar de mest Indsigtsfulde blandt dem have forlangt, at han skulde træffe sig tilbage. I ethvert

Fald maa I vedblive at give Agt og at snakke. Sig noget til hans Støde, sandt eller falskt og gjør saamegen Støi som muligt, jo mer Støi, des bedre, men sørg for at al Daddel derfor maa falde paa Presten, idet I paastaa, at alt vilde være Fred og Na, dersom han kun vilde tage Afsted eller nedlægge sit Embede.

I kunne maaste ønske at vide, om det ikke vilde være bedst at nogle af Eder melde sig ud af Menigheden. Ikke i Almindelighed; thi I kunne med langt større Fordel virke i end udenfor Samfundet. Dog, dersom der er Sandsynlighed for at I kunne væk betydlig Dødsat ved at træde ud, og derved skamme de Dødsige, saa at de ogsaa melde sig ud, da er det sikkerlig det bedste Midde. Men I maa i saa Fald huske paa, at I ligesaalet kunne blive ved at snakke efterat I have melde Eder ud. Bedlighold den samme Mær, hvad enten I ere udgaaede eller ikke. — og Ederes Prest maa være en høit værdig Mand, dersom han er istand til at udholde delige Artiklerhalver ret længe. Jeg vil vædde 10 mod 1 paa at han bukt under; men skulde han endda helde Stand, saa skulle I nærmere høre fra mig. Saa som jeg har meddelet Eder dette paa min Professions Beane, for venter jeg at I remittere mig mit tilkommande Salarium.

Jeg vil ikke behøve Eder med alfor mange gode Maad paa engang.

Med hjertlig Deltagelse forbliver jeg Ederes hengivne

Jakob Grabwell.

Prædikener og Høitingsforstander.

Horsbø, den 4de Sept. 1833.

Nogle Ord om Barnehjemmet.

Det er ikke saa sjeldent, at der spørges: Hvorledes er det med Barnehjemmet? Er Arbejdet derpaa aldeles hansen? Eller skal det paabegyndes igjen? Dertil svarer: Arbejdet med Opdragningen af Landet og Muringen af Villager blev standst, da Regntiden begyndte, men der er Høst frem en hel Del Uamb og besiddt Døse og Binduer til Opbygningen, og de vil være færdige om en Par Maanedes. Om Gud vil, skal Arbejdet optages igjen i Begyndelsen af Mars og drives med Aroft. De vil da komme vel med, om vi til de Tid kan saa Pengs ind haade til Betaling af Døse og Binduer og andet Material. Bygningskomiteen hventer for eller vil gaa langt, ere frem med Arbejdet end Komiteens tilhæder,

at vi vil ikke bygge Menigheden i Hjelb.

Trangen til et Barnehjem blir Dag fra Dag mere tydelig. Være nogle saa Dage siden kom en Mand fra Tacoma til Komiteen med Anmodning om at tage imod tre forældreløse Børn. Da vi ikke har noget Barnehjem endnu, lovede vi at forsøge at finde Plads for dem i private Familier i Menigheden, indtil Hjemmet blir færdigt. To forældreløse islandske Børn blev for en tre Maanedes siden bragte hid fra Seattle. Det ene tog Pastor Larsen til sig, det andet blev sat ud til O. Johnson for en Betaling af \$7 00. Maanedes for Mad, Sko og Klæder. Stolepenge er ikke nedregnede.

I ser allsaa heraf, kjære Venner, at der gives sig Anledning til at gjøre Barnehjertighed med trængende Børn. Kristne siger: Hvad I har gjort for en af disse mine mindste Brødre, det har I gjort for mig. Og: Hvad, som anammer et sandant Børn i mit Navn, anammer mig. Og: Den skal ingenlunde miste sin Lou.

Jakob Lunde.

Barnehjertigheds Sekretær.

Fra en Skole.

Fra reisen hjem fra Korporationsmødet i Parkland sidstleden kom jeg i samtale med en 13 aars pige, som paa travet nedover traf til at sidde i sædet ved siden af mig. Af denne samtale vil jeg meddele følgende uddrag, som maaste kan give nogen hver af os noget at tænke paa:

Da jeg sit høre hun havde sit hjem ved en Station, hvor der boede norske, saa jeg hende en del kataloger som, jeg havde med mig fra Parklandstolen, med den saak, at skuld hun eller nogen anden vilde gaa paa en høiskole, da da kunde hende til nyt. Dette blev foranledning til samtalen, som førtes i det engelske sprog, men som jeg hid sætter i det norske sprog og i forklart form.

„Hvor gaar du nu paa skole?“ spurgte jeg.

„Paa den katolske skolen i Chehalis.“ (En Station vi netop havde passeret).

„Dine forældre er altsaa katolikker?“

„Nei min mor har hørt til kongregionalisten og min fader til baptistisk kirke, nu tilhører de ikke no, en kirke. Jeg gaar paa denne skole, fordi der ikke er nogen skole af videre betydning, hvor jeg bor.“

Jeg spørde da at sige: „Men siden dine forældre er kongregionaler, saa vilde du vel heller gaa paa en skole som denne.“ (Jeg pegte paa katalogen).

"Nei," svarede hun til min forundring. "Jeg liker den katolske religion bedst af alle. Jeg synes den er den peneste af alle og viselig den ene rette. Der er mange ting som viser det. Man har sagt saa meget imod den katolske religion, men det er ganske uberettiget. Man har sagt at de tilbeder billeder og billedstøtter, men det er slet ikke saa. Og søstrene er saa julle. Tænt de har foragtet alle verdens fornøielser for at ofre sig i kirken tjeneste!"

"Ja det bør vi jo alle gjøre i hvad stilling vi saa end er satte her i livet, forlign dig med de forsøielser."

"Og de siger ikke til nogen," fortsatte hun, "at man skal slutte sig til deres kirke. Men småpigerne de driver paa, at jeg skal blive katolik. Jeg har en meget god veninde der ved skolen, som er katolik. Hun vilde gjerne at ogsaa jeg skulde blive det. Og mine forældre siger, jeg kan gjøre som jeg vil enten jeg vil blive katolik eller ikke."

"Har du bedet med dem nogen gang?" spurgte jeg.

"Ja jeg beder bestandig med dem."

"Men de beder jo til Jomfru Maria."

"Ja det gjør de."

"Da har vel du ogsaa bedet til hende?"

"Ja det har jeg."

"Men Jomfru Maria er jo længe siden død og borte."

"Ja men hun er Guds moder. Og jeg har altid saad det jeg har bedet hende om undtagen i et tilfælde — og da vilde det vel ikke have været godt for mig, om jeg havde saad det, jeg bad om."

"Har du læst noget i bibelen?" spurgte jeg.

"Ja ofte. Mange af de protestantiske piger ved skolen læser sine nye testamenter."

"Nu var vi allerede komne nær til statjonen, hvor hun skulde stige af. Jeg vidste da ikke bedre raad at give hende med paa veien end dette:

"Vær du flittig i dit nye testamente og se nøie efter, om Jesus der nogetsteds enten har befaleet os at bede til Jomfru Maria eller anbefalet at vi gjør det."

"Hun rystede sig med en mine, som betegnede hun var uvidende."

"Hvor længe har du gaat paa den skole?" sagde jeg tilslut.

"Et aar."

"Tænt hvor længe, have et aar og allerede fuldstændig katolik?"

"Dette giver os noget at tænke paa. Her ser vi for det første en frugt af blandede egteskaber, nemlig at den ene har en overbevisning og, den anden en anden, Kennes forældre var jo op-

rindelig den ene baptist den anden congregationalist. Deres religiøse overbevisning vil gradvis slibes af indtil ingen vil særlig holde paa sit, — det er jo den letteste Maade. — Tilslut saa har ingen af de to nogen bestemt overbevisning i religiøse ting. Alt er godt, derfor bliver alt godt nok, og tilslut bliver religionen en ganske ligegyldig sag for dem.

Dermed ser vi, hvorledes barnesindet lettelig påvirkes til at antage selv en religion, naar det kommer under saadan indflydelse. Den ovenfor nævnte pige havde uden tvil gaat i en protestantisk søndagsskole fra sin tidlige barndom af — og dog havde hun ikke lært det første bud til Guds. — Muligens var det aldrig blevet fremholdt.

Dette bør lære os, hvor nødvendig det er at have religionsstole i vor midte, hvor børnene kan blive undervist i kristendommens grundsaandheder, de hvorpaa hele salighedsbaabet hviler.

At dette tilfælde kan vi se, hvad et barn kan lære paa et aar af religiøs overbevisning.

Hvad synes du kjære fader og moder om, at dit barn skal blive katolik. Det bliver det, om det gaar paa en katolik skole.

Hvad synes du om, at dit barn skal blive fritænker? Det vil det blive isald du har en fritænker til dets lærer.

Jeg hørte for ikke længe siden paa et sted, hvor jeg prædike, at børnene var komne hjem fra skolen en dag og havde fortalt, at lærerinden havde sagt, alle blive salige baade de onde og de gode.

Se, kjære forældre, hvor nødvendig det er man overgiver sine børn til kristne lærere og det rettroende lærere selv naar der skal undervises i rent verdslige sager. D. M. H.

Julemorgen.

Et glædeligt Budskab bringes her. En Juleang af Engleher, Om Guds Bøddel i Mennekers Rjan Ved Jesus Guds og Marias Son.

Vel maas vi være glad og fro, Thi Gud vil nu istandt os bo, Han lodes i en næsel Stads Han sent dog eller Verden al.

For Gudsens Konger saa præd, Han fæstet ind i Hjerter og Sind; Hans Bøddel er en trylles Kob, Et andet Zeis man ham gav.

Men Gud han kister Englebud Om Julemorgen sentt fra Gud, Vær glad thi endt er nu al Nød, Thi Jesus er for os en fød."

Til Berghem den Davids Stad Vi vandte vil i Flot og Råd Tilbede ham Guds signed' Son Den Himlens Gave understjøn.

Taf Gud for glædeligt Julebud Forbi du Læstet førte ud Forbi du gav din Son herud Til Frelse, Liv og Salighed.

Taf Julegæst min Konge præd, Som førte Freden med fra Gud; Taf Jesus du vor Broder fød, At du for os er bleven fød. D. Jonassen.

S. SINLAND

Kontraktør & Bygmester Udfører al Slags Snedkerarbejde.

Komplet Udstyr

— af —

Sko OG Støvler

faaes hos vor erfarne Skohandler og Skomager

S. OLSEN,

1109 Tacoma Ave.

Gaa og se, du vil finde, at Olson baade har, hvad du trænger, og kan sælge vel saa billigt, som nogen anden Handlende.

ELLIS & SON S. S. LINE.

STR. "SEHOME"

Afgaar fra Commercial Dock Tacoma, hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag, Kl. 3 Eftm. for Seattle, Anacortes, Fairhaven og Whatcom.

Afgaar fra Whatcom Kl. 8 Fairhaven Kl. 8.15 og Anacortes Kl. 10 Eftm., hver Søndag, Onsdag og Fredag.

Fare, til Seattle, 0.50, Whatcom, \$1.25,

W. H. ELLIS & SON, EIERE, W. J. ELLIS, TRAF. MGR.

KRAABEL & ERICKSON

Dealers in Groceries Hardware Patent Medicine etc. School Books, Stationary Students supplies a speciality. PARKLAND, . . . WASH.

Central Drug Store.

Underfon Bros. Eiere.

Nye Mediciner

ny Bestyrelse

Cor. 11 & Tacoma Av Tacoma Wa

Lindahl Photographer

1112 Pacific Ave. California Building, TACOMA . . . WASH.

The Iowa Cutlery Grinding Co.

Saks, Forskær, Slagter, Komme- og Barberknive, kirurgiske Instrumenter og Gravørverktøi osv.

Alt udføres ved Hjælp af elektrisk Drevkraft.

Alt Arbejde garanteres 22 Pacific Ave., Tacoma, Wn

Vor Frelses norske luth. Kirke

Hj. af So. J og 17th St. TACOMA, WASH.

CARLO A. SPERATI, Pastor.

Bopæl: 2550 So. I St.

Gudstjenester:

Søndag 9:30 A. M. Søndags-skole.
" 11 A. M. Høimessgudstjeneste.
" 7:45 P. M. Aftensang.
Onsdag 8 P. M. Kor Øvelse.
Lørdag 9 A. M. Lørdagskole.
Hver 1ste og 3die Torsdag Aften i Maaneden, Ungdomsforening.
Hver 2den og 4de Torsdag Eft. m. i Maaneden, Kvindeforening.

J. M. Arntson, Notary Public.

Udfærdiger alle lovlige Dokumenter saasom Skjæder, Kontrakter, m. m. Municipal Court-Rooms City Hall. TACOMA, . . . WASH.

ABONNER PAA

PACIFIC HEROLD

—Blot 50 Cents om Aaret. Overskuddet gaar til Pacific Lutheran University.—

Lutherst Pilgrim Hus

No. 8 State St., New York

Koncert Hus ved det nye Landingssted for Emigranter Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Rejsende.

Pastor E. Petersen, Emigrantinspektør, træffes i Pilgrim-Hus og naar Emigranterne bli ude Raad og Raad.

Bolt, som foresaer fra Vesten, fjører med Belt Line Street Car lige til Døren.

Bøger tilsalgs.

- | | |
|------------------------------------------------------|-------|
| Synodens Salmebog. I Skindbind | \$ 65 |
| “ “ med rødt Snit og forgyldt Kors og Kalk | 1 00 |
| “ “ med rødt Snit og Albumsspænde | 1 75 |
| Synodens nye, engelske Hymnbog, baade Tekst og Musik | 75 |
| Norske og engelske Bibelhistorier | 25 |
| Katekismer | 15 |
| Jössendals Billed ABC | 15 |
| Synodalberetninger, Pacific Distrikt | 25 |
| Ny Testamenter | 25 |
- Spar Tid og send til os efter disse Bøger.
Adresse
Pacific Lutheran University Ass'n
Parkland. Wn.

P. E. Hofstad, "Skredder"

Færdiggjorte klæder paa Bestilling.

Alle slags Reparationer til rimelige Priser.

513 So. 11th Str.
Tacoma, Wash.

Abonner paa "Pacific Herald" kun 50c om Aaret

Handy Volume Classics.

Faaes overordentligt billigt og pent udstyret.



Hver Bogen er 6 x 4 1/2 T. trykt med store og tydelige Typer paa udmærket godt Papir, godt indbundet i Lærredsbind med Silkebaand og Sølvttryk.

- Prisen er blot
- | | | |
|----------------------------|-------|-----|
| Enkelte Exemplarer | | 18c |
| I Partier paa 6 Exemplarer | | 16c |
| | 12 | 12c |

Skriv til
C. W. A. Howles,
177-179 MONRO STR., CHICAGO, ILL.



Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. Handbook on Patents sent free. Oldest agency for securing patents. Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the

Scientific American.
A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, \$3 a year; four months, \$1. Sold by all new dealers.
MUNN & Co., 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

Gust. Morton, Bestyrer.
Tel. Bav 481.

Puget Sound Tea Co

IMPORTÖRER
Wholesale og Retail Handlere

THE KAFFE OG SPICERIER.

Stort Oplag af Kjøkkentoi.
128 Pacific Ave. Tacoma, Wn.

Pacific Distrikts Præster.

- Anderjen Chr. Genelee, Idaho.
Anderjen J. R. 1216 Chestnut Str. Oatland Cal.
Blakken J. Bor 175 Redford Wn.
Borup B. Cor. N. & Pratt Str. Sureka Cal.
Christensen M. A. 1422 7th Ave., Seattle, Wn.
Carlson P. R. 568 East 16th Str. Oatland Cal.
Johs E. C. Stanwood, Wash.
Grønberg O. 1663 Howard St. San Francisco, Cal.
Hagøes, O. 2930 Lombard Street, Everett, Wash.
Karlson, B. Parkland, Wash.
Kolsen, O. W. Astoria, Oregon.
Jensen, N. S. Kernedale, Cal.
Johansen, J. 304 J Str. Arvino, Cal.
Konge, W. S. 126-127th St., San Francisco California.
Larsen, E. Parkland, Wash.
Lane, Geo. O. Bor 236, Fairhaven Wash.
Nilsen, E. Bor 97. Wilbur, Wash.
Orms, S. W. 425 So. 10 St. Portland Oregon.
Reberfen, R. Silverton, Oregon.
Sperati, C. W. 2550 So. J Str. Tacoma, Wash.
Stensrud, C. W. 235 13th Str. San Francisco, Cal.

Bekjendtgjorelse.

Alle pengedeløb til Pacific Distrikt sendes herefter til distriktets kasserer, N. J. Høng, Parkland Wn.
Carlo A Sperati.

Edv. Isacksen.

Eneste norsk Urmager i Tacoma.
Cor. Tac. Ave. og 11th Str.
Et pent Udvalg af ELGIN og WALTHAM Ure for Salg.
Tel. Black 268.

Student-Supplies OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co
126 Pac Ave Tacoma, Wash

VISSELL & EKBERG

BOOKS & STATIONARY.
All kinds of Scandinavian books and papers always on hand.
For Christmas see our line of Novelties, Christmas-cards, Albums, etc., it will pay you.
1308 Pacific Ave.,
TACOMA, WASH.

H. V. ROBERTS,

Candlelæge.
Crown and Bridge Works Specialty
Call and get prices.
Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma.



The
Illustrated Home Journal.
Published twice a Month.

Besides many excellent Illustrations it contains Stories, Biographies, descriptions of Travels, articles on Natural History, etc., etc.

Price only \$1. per year.
Reliable agents wanted all over the United States.
Address all correspondence to
Louis Lange Pub. Co,
St Louis, Mo.

Parkland-Nyheder.

Kvindeforeningen møder hos Mrs. D. G. Fosjen Torsdag den 3die Jan.

Torsdag Eftermiddag den 20 i denne Maaned var der Brudevielse i Jacob Madsens Hus. Hans yngste Datter Alida blev gift med Teodor Samuelsen fra Tacoma. Pastor Harstad udførte Vielsen. Til Grund for sin Brudepræken lagde han de Ord: Gudfrugtighed er nyttig til alle Ting, da den har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkomende. Urylupshuset var fuldt, og Brudeparret sit paa denne sin Høitidsdag mange Besøgere paa Aftale og Delvillie. De nygifte skal bo i Tacoma, hvor Mr. Samuelsen har Arbejde. Vore bestemte Duster om et lykkeligt Samliv ledsager dem.

Da Pastor Harstad var paa en Missionsreise til Buckley forleden Søndag prælede Pastor Larsen i vort Kapel her. Det var hans 71 Aarsfødsdag. Han har altsaa overstredet den Alder som nævnes i Begyndelsen af det 11 Vers i den 90 Salme, og det ser godt ud til, at han kan leve længe endnu. Han udfører ikke saa lidet lirkeligt Arbejde. Naar Pastor Harstad besøgte sine Annerer, hvilket i Regelen sker hver 4 Uge, eller er paa Missionsrejser til andre Steder, saa udfylder Larsen hans Plads her i Menigheden.

Ved det sidste Korporationsmøde blev Larsen atter valgt til Medlem af Forvaltningsraadet (Board of Trustees) paa 5 Aar. Pastor Harstad havde da tjent i 10 Aar og frabad sig Sjenuvalg. Board of Trustees valgte Larsen til Kassjerer, en Stilling han tidligere har beklædt i 5 Aar.

Han er ogsaa Formand i Komiteen, som har det Over at søge oprettet et lutherist Barnehus i Parkland. Han gav Stødet til denne Sag og arbejdede med Iver og Nidsjærhed for dens Fremme.

Og Herrens, vor Guds Likhed vare over ham, og hans Hænder. Gjærning, den fremme du! J. L.

Den tredje Artikel.

237. Hvad er Sjæfædelser eller den nye Højskole?

Den Helligaand fører os paa en vej, ved at han lærer Troens Gnist i vore Hjærter.

Joh. 3, 3. Men om nogen bliver født paa en anden, kan han ikke se Guds Rige.

238. Hvad er den sande levende Tro, som skænkes ved Sjæfædelser?

Troen er en bødferdig Sjæls Tilflugt til Guds Naade i Kristi Fortjeneste, som antages, tilegnes og bygges paa med fortrolig Tillid.

239. Er den sande Tro altid og hos alle lige stærk?

Nei, undertiden er den meget svag og tør neppe tilegne sig Guds Naade.

Mark. 9, 24. Jeg tror, Herre! Hjælp min Bantrol!

240. Hvorfor kaldes det, at den svage Tro er en ret Tro?

Paa en inderlig Længsel efter Naaden og et alvorligt Had til Synden.

Matth. 5, 3. 6. Salige ere de fattige i Aanden: thi Gimmeriges Rige er deres. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættes.

241. Løber Gud imod en arm Synder, som i Hjærtets Tro søger Naaden i Kristus?

Saa viselig. Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Sønnelike, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv. Joh. 3, 16; Ap. Gj. 10, 43.

242. Hvad er Retfærdiggjørelsen?

At Gud af Naade tilregner en troende Synder Kristi Retfærdighed, frelser ham fra Synden og dens Straff og anser ham i Kristus, ligesom han aldrig havde syndet.

2 Kor. 5, 21. Den, som ikke vidste af Synd, har han gjort til Synd for os, for at vi skulle i ham vorde retfærdige for Gud.

Rom. 3, 24. De blive retfærdiggjorte uforstyldt af hans Naade, ved den Forløsning, som er i Kristus Jesus.

Rom. 8, 28. Saa holde vi da for, at et Menneske bliver retfærdiggjort ved Troen, uden Lovens Gjerninger.

243. Hvad er en troende, som Gud tog til Naade i Retfærdiggjørelsen?

Han er et Guds Barn og Årving til det evige Liv.

Ps. 32, 12. Salt er den, hvis Overtrædelse er forladt, hvis Synd er slett. Saligt er det Menneske, som Herren ikke tilregner Misgjærning, og i hvis Aand der ikke er Ewig. Rom. 5, 1. 2.

Rom. 6, 23. Thi Syndens Sold er Døden; men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre.

Gal. 3, 26. I ere jo alle Guds Børn ved Troen paa Kristus Jesus.

Om Rigtigheden af Ungdommens Undervisning skriver Luther i Forordet til den lille Katekismus: „Derfor beder jeg for Guds Skyld eder alle, mine kjære Brødre, som er Sognere eller Prædikanter, at I af Hjærter vilde antage eder ellers Embede, forbaare eder over eders Følle, som er eder anbefalet, og hjælpe os at

indprænte Føllet, især Ungdommen, Katekismen og, forsaavidt I ikke ved at gøre det bedre, tage blise Tavler og denne Form for eder og foreslægge Føllet det Ord for Ord . . . at de ogsaa kan sige det saaledes efter og lære det udenad. Men dem, som ikke vil lære det, dem skal man sige, at de fornægter Kristus og ingen kristne er; de skal heller ikke stedes til Sakramentet, ikke holde noget Barn over Daaben, heller ikke bruge noget Stykke af den kristelige Frihed, men ligesom henvises til Paven og hans Officialer, ja til selve Djævelen. Dermed skal Forældre og Hujsfædre nægte dem Mad og Drikke . . . Thi hvorvel man ikke skal tvinge nogen til Troen, saa skal man dog holde og drive Høden til, at de ved hvad der er ret og uret hos dem, som de vil bo hos . . . For det andet; naar de have Lektien godt, saa lær den derefter ogsaa Menigheden, saa de forstaar, hvad dermed er sagt.“

Ovenstaaende Ord af Luther bør du tage til sig, som enten ligesom sætter sig imod Ungdommens kristelige Uovervisning eller af en misforstaaet Frihedsfølelse siger: „Børnene kan lære, hvad de vil, enten de vil gøre frem paa Kirkegulvet eller ei, enten de dyrer sig om at lære deres Børnelærdom og blive konfirmerede eller ei.“

Der vil komme en Dag, da Herren vil kræve deres Børns Sjæle af saadanne Forældres Haand. Ligesom ogsaa de Forældre vil blive bragte til Ansvar, som give deres Børn „Stene for Brød,“ som sender dem til vildfarende og falsklærende Søndagskoler, istedetfor at lade dem saa Guds rene Ord som Lærdom, som enhver Mor eller Far kan give dem ud af Luthers lille Katekismus ti tusinde Gange bedre end udaf Sællernes ubdannede Søndagskolelitteratur. Monitor.

Bekjendtgjørelse.

Puget Sound Kredskonferente møder, om Gud vil, i Fairhaven, Past. Xanes Skole, fra 6te til 8de Jan. 1901 begge dage inklusive.

Forhandlingsagenstunde: „Hvilke krav ved siden af de almindelige, stiller vor tid til os præster i vor tjenestes udførelse,“ referent Past. W. A. Christensen.

Hvorledes skal det gaa til paa dommedag? referent Past. W. Harstad.

Præsternes forhold til hverandre indbyrdes i Løst af det 8de bud, referent Past. C. Hagoes.

Samtalemede mandag aften. Thema: Hvilke er gjensidigheds midler, referent Past. C. A. Speratt.

Tirsdags aften: Menighedens væsen og den kristnes forhold til den, referent Past. Harstad.

Da der skal være kirkeindvielse i Fairhaven søndag den 6te, er det ønskeligt at alle præster, som tilhører kredsen, kunde komme op og bivaare disse festligheder.

G. D. Lane,
Præsident.

D. Hagoes,
Sekretær.

Betalt for Herold.

Thorvald Hansen, Clear Lake50
R. B. Otterby, West Point50
Jerome Scolen, Stoughton50
J. G. Moller, Colmen	2.50
Geo. Fredsen, Ferndale	2.00
Peder L. Rygg, Woonsocket50
Ole G. Fosjen, Parkland60
Oskar Ingebrigtsen, Glenwood . .	.50
L. A. Torjersen, St. Thomas50
L. S. Anderson, Shelby50
Bernt Hoel, Bratsberg85
Mrs. H. Knudson, Lime Grove . .	1.50
C. E. Hesla, Lime Grove	1.50
B. P. Storhof, Preston	2.00
R. H. Teisberg, Nora	2.00
Knut Olson, Manitowoc50
John Tesdal, Fremont50
Mrs. Ingeborg Thompson	1.00
Mrs. C. P. Harstad, Eaton50
Past. D. G. Ottesen, Orstrand50
Past. D. Sande, Baltic	1.50
Gitas Larson, Callon50
Lewis Larson, Pelsa50
Levy Thompson B. Iva50

Til Afbetaling paa Skolens Gjæld.

Past. W. Harstads Skald.	
G. A. Slaggerud	\$ 1.00
H. H. Koss	1.00
D. G. Fosjen	1.35
Jacob Madsen	50.00
M. G. Swanson	40.00
Prof. R. J. Song	25.00
D. Vættum "cash"	10.00
" " Gammel Note	111.00
" " Renter paa samme	23.30
T. Larson, Kassjerer.	

En prægtig Julegave

af "Illustrated Home Journal" vil vi paa det bedste anbefale til vore Læsere.

Dette Julenummer kan faaet for 10 Cts. ved at tilskrive

Louis Lange, Publishing Co.,
St. Louis, Mo.

Abonner paa "Pacific Herald" lau 50c om Maaned.